

VASTUUN OMAISISTA

Uskovaisuutemme ei saisi rajoittua pelkästään omaan uskoon tulemisen kokemukseen, vaan elävä usko tulisi näkyä elämässämme Jumalan vaikuttamana hyvyytenä ja rakkautena. Saatamme innoissamme kulkea seurakuntamme tilaisuuksissa ja osallistua siellä erilaisiin toimintoihin, mutta näkykö uskomme arkielämämme keskellä - seurakuntamme rakennuksen ulkopuolella?

Meille on annettu vastuu myös lähimmäisistämme ja tärkeänä osa-alueena siinä kaikkein lähimmät, eli oma perheväki. - Ei ole hyväksyttävää jättää huolehtimatta heistä ja niin tehdessämme olisimme Raamatun mukaan *uskotonta pahempia*.

*"Jos joku ei pidä huolta omaisistaan, varsinkaan perheväestään, hän on kieltänyt uskon ja on uskotonta pahempi." 1. Tim. 5:8[*JKR]*

Hedelmä, joka on Jumalan aikaansaannos elämässämme, kertoo kyllä totuutta uskomme laadusta. On ymmärrettävää kyllä, ettemme pysty itsessämme ja omin voimin kaikkeen, mutta se ei estä pyrkimästä hyviin tekoihin. Panostaessamme rakkauden tekoihin toteutamme Jumalan suunnitelmaa. Tässä viittaa Raamatun ajatukseen sanasta; *"rakkauden kautta vaikuttava usko."* - Rakkaus on näet uskon vaikutus-alue. Usko, joka yhdistää ihmisen Jumalaan saa lahjaksi Jumalan rakkautta Pyhän Hengen kautta. Uskovaisen onkin näin ollen luontevaa elämänsä keskellä rakastaa ja tehdä rakkaudelle ominaisia tekoja.

Mitäpä arvelet, olisiko oikein uskovaisena huutaa vihapäissään puolisolle ja lapsille pienenkin virheen sattuessa? - Saatan nähdä "hurskaan" kristityn, joka *"hakkaa kotoväkeään" silmät säkenöiden raivoa* - ja kaikki, mitä hän näkee tai tekee, on kielteistä ja nurjaa. Tämän lisäksi hän saattaa olla vielä aina olevinaan kaikessa oikeassa ja nujertaa alistaen kaikki tahtonsa alle. - Juuri tällaisen uskovaisuus on pahempi, kuin se, joka ei kannu lainkaan uskovan nimeä. Toki mainitsemani esimerkki on ääripää *saatanan* valtaan joutuneesta ihmisestä, mutta tunnistaessasi itsestäsi näitä piirteitä, tee välittömästi parannus, ettet HUKUTTAISI itseäsi ja perhettäsi helvettiin.

"Huippuunsa viritetty hurskastelu" saattaa myös saada aikaan sen, että maksamme kymmenykset *"mintuista ja tilleistä."* - No kymmenyksien maksaminen ei sinänsä ole ollenkaan väärin, päinvastoin, mutta jos pienituloisella perheellä on ruokittavana lapset, on asumiskulut ja muut elämän perustarpeet, jotka vaativat rahaa, niin voidaanko tällaisessa tapauksessa vaatia maksamaan orjallisesti kymmenyksiä?

- Mitä kristillisyyttä se olisi, että kaikki kärsivät ympärillämme? - Onko Jumala kutsunut puutteessa elävän olemaan vielä enemmän puutteessa? - On hyvä tässäkin asiassa toimia sen uskon määrän mukaan, minkä Jumala on suonut - siis *"rakkauden kautta vaikuttavan uskon."* - Luenhan sanasta; *"antakoon kunkin, niin kuin sydämensä vaatii."*

- Minun sydämeni *vaatii* sen, että ruokin ja puetan lapseni ja pyrin siihen, että elämämme perheenä on elämisen arvoista elämää. Tämän jälkeen annan eri kohteisiin, sen mukaan, miten Herra on siunannut. Uskon Jumalan halutessa minulta kymmenyksiä, tai vastaavia uhrauksia, Hän kyllä voi antaa minulle niin paljon varallisuutta, että minulla on, mistä antaa. - *Eihän kaiketi Jumala meitä kiusaa? Kieltäähän* sana meitä antamasta "surkeillen ja pakosta." Hyvä on pyrkiä siihen, että on mahdollista avustaa niitä kohteita, missä todella rahaa tarvitaan, mutta sen mukaan, mihin oikeasti varoitetaan kykenee muistaen myös rahan himoitsemisen vaarat.

Perheväestä huolehtiminen siis kuuluu osaltaan kristillisyyteen ja siinä, Jumalamme avulla, uskossa ja rakkaudessa voimme kasvaa. - Emme voi, emmekä saa jättää läheisiämme kärsimään puutetta, mikäli vain voimme jotenkin heitä auttaa? - tässä kuitenkin käyttäen tervettä järkeä - pyytään Jumalalta viisautta.

Entäpä yksinäisyys? - voisimmeko osoittaa Jumalan rakkautta toisillemme käydessämme kylässä toistemme luona? Kuinka hyvältä se tuntuukaan, kun yksinäinen ihminen saa vieraan, jonka kanssa jutustella? Sanonta kuuluu; *"aika on rahaa."* - Kun minulla ei ole rahaa, niin voin antaa hetkisen ajastani. Ajattelenpa vaikka omaa lastani ja hänen *hersyvää* nauruaan, ehtiessäni, vaikka vain hetkisen leikkimään hänen kanssaan hassuja leikkejämme. Lapselle se on paljon - tavattoman paljon, kun isä ehtii huomioida häntä.

Ketä sinä voisit huomioida? Onko kenties vanhainkodissa jokunen ihminen, joka ilahtuisi suuresti nähdessään sinut? Tai, mitäpä mahtaisi naapurisi sanoa hämmennyksensä lomassa, kun viet hänelle juuri leipomastasi leivonnaisesta maistiaisia? - Hän saattaa jopa pyytää sinut kahville ja siinä te jutustellette mukavasti nauttien hyvästä hetkestä - ja illalla saatat sitten miettiä, kuinka pienestä asiasta syntyikään suuri ilo ja hyvä mieli.

Kristillisistä arvoista lähimmäisen RAKKAUS onkin kaikkein tärkein meistä ulospäin heijastuva asia. Tämä aiton ja Jumalan antamana uskovaiselle julistaa paljon enemmän kuin pitkät saarnamme. Pyhä Henki vaikuttaa meissä rakkauden tekoja ja antaa myös voiman niiden toteuttamiseen. Uskovaisina olemmekin täysin riippuvaisia tästä Jumalan voimasta. Emme kykene, emmekä osaa rakastaa itsessämme, mutta Jumalan avulla ja Hänen voimassaan ME MUUTUMME!

Minun vastuuni on osoittaa rakkautta läheisilleni - Toisinaan joudun tekemään tosissani työtä sen eteen, että voisin voittaa sisäisiä kipujani ja haavojeni vaikuttamia mielipahoja. Se ei ole aina helppoa, mutta lopputulos rakkauden valloituksessa on aina hyvä!

- Pyydän myös sinua, vedoten Jumalan ikuisen sanaan; *"rakastakaamme toisiamme enemmän kuin itseämme."* - *Onhan rakkaus lain täyttymys!*

Pasi Kallio (Solujohtaja/nettityöntekijä, Seinäjoen helluntaisrk.)